

Alex Serrano

Autor i director d'escena

Odio el teatre. Fes memòria. Et conviden fa anys a veure un espectacle. La cita és prou interessant, no et negaràs a aquesta o a qualsevol altra oferta *bizarra*. Entres, t'asseus, us

asseieu, somrius i funciona, fosc (tothom en algun moment té aquell pensament en què creu que el món s'articula al seu voltant i pensa que si gira el cap prou ràpid s'adonarà de la trampa que els altres encobreixen). Entres, t'asseus, us asseieu, somrius i funciona, fosc. I tot el públic conxorxat mira endavant i escolta. I ningú es posa dempeus sobre la cadira cridant per aquelles disfresses, per aquelles veus i sobretot per aquell decorat que fa de tot plegat una mentida de mal gust. I tu tampoc ho fas, perquè després potser aniràs a sopar i val la pena que conservis la veu, *jove jedi*.

Després t'adones que aprendre és oblidar el que pensaves, fins que pots desaprendre l'après i aconseguir no saber res.

L'espai d'un quiròfan i el lineal d'un supermercat varien en funció de la tecnologia i dels hàbits de consum. El consum de Botox modifica l'ús del quiròfan, els ambientadors amb olor de pa acabat de fornejar modifiquen la distribució de productes del lineal. L'edifici del teatre, sempre a

remolc del mercat, es regeix pels mateixos paràmetres, a excepció del forat negre del escenari. Res d'apologies sobre espai escènic, si us plau.

I algú col·loca una taula d'operacions en aquest forat negre i, segons com, aquesta taula d'operacions es converteix en quelcom per poder pujar dempeus sobre la cadira i cridar «mentida». Però hem dit que res d'apologies. Una recomanació: si tens un espai buit, construeix un edifici i *forra'l*.

Com és el meu espai? Com tracto l'espai en els meus muntatges? No ho sé. Recorda que ho vaig desaprendre tot. Però responc dient que em dedico a intentar prescindir del que és mentida i a canviar de preceptes cada cop que em va bé. Així, tot el que et dic serà necessàriament oblidat i desmentit d'aquí a dues frases. Intenta gaudir del que fas. És difícil, gairebé impossible. I més si no vols mentir ni fer servir disfresses.

I abans d'aixecar qualsevol bandera per iniciar la revolució, petit *jedi*, recorda: el 40,7% de la població se-

gueix dient que anar al teatre és massa car. No oblidis que «car» és una apreciació subjectiva que afirma que l'esforç destinat a obtenir un producte o a cobrir una necessitat és superior al plaer o recompensa que satisfarà. Anar a un concert de U2 no és car. Prou d'apologia. Acabo.

En l'última enquesta nacional de població destinada al públic adolescent se situa anar al teatre com la tercera cosa més avorrida (puc dir odiosa?), després de fer les tasques escolars i viure amb els pares. Llàstima. Llàs-

tima perquè se m'havia acudit una imatge preciosa: en un dels nostres sempre bonics i nets teatres, només començar la funció, tot el públic es posa dempeus sobre la cadira i crida i crida i crida.